

»Metal her i området opfordrer regeringen til ikke at forringe konkurrenceevnen ved at forhøje de grønne afgifter«. Jeg vil godt spørge ministrene, om de er enige i disse kloge ord fra fagbevægelsen her i Danmark.

Til slut vil jeg stille følgende spørgsmål: Da vi nu har fået den endelige rapport fra embedsmandsudvalget, hvornår kan vi så forvente, at der kommer et konkret udspil fra regeringen? Jeg kan både høre på debatten i dag og se i aviser og artikler, at ministrene mener, at de to rapporter bare er noget, embedsmændene har kastet ud som eksempler og muligheder, og derfor vil jeg godt spørge de to ministre: Hvornår kommer der et endeligt udspil fra regeringen?

Jeg vil slutte her og håber så, vi får svar på de spørgsmål.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Blot et svar til hr. Aage Brusgaard. Jeg kan oplyse, at den type frivillige aftaler, det er blevet omtalt at jeg skulle have været fortaler for, alene vedrører ganske afgrænsede problemstillinger. I de få meget energitunge virksomheder kan man ved en kombination af aftaler, sanktioner, afgifter og andre gode ting måske opnå de mål, man tilsigter, men det har aldrig været i min forestillingsverden, at man kunne lave frivillige aftaler med den store hob af virksomheder, det drejer sig om. Hvordan skulle de aftaler kunne indgås? Det har jeg aldrig forestillet mig; det er en central planlægningsmodel, som jeg har forladt for mange år siden. Jeg har godt nok flirtet lidt med den, men det er mange år siden, og jeg kan i dag efter debatten konstatere, at kun Venstre og De Konservative er tilhængere af den.

Elisabeth Arnold (RV):

Idet jeg erindrer mig hr. Jes Lundes opfordring til ikke at holde en lang ordførerrunde, vil jeg blot sige, at Det Radikale Venstre til fulde tilslutter sig energi- og miljøministerens svar på forespørgslen.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det var da et interessant svar fra vores skatteminister, at det er en problemstilling, skatteministeren accepterede for mange år siden, men nu har forladt.

Det lyder ejendommeligt for mig, når det er et instrument, man p.t. gør meget i, bl.a. i USA. Man har netop kørt projekter i 3-4 år med aftaler om reduktionsmål, der opnås uden afgifter.

Det sker jo tit med mange af os, at når vi bliver ældre, glemmer vi de gode ting, vi i sin tid kunne. Så det er en god lejlighed for skatteministeren til at studere, hvordan man griber denne sag an i USA, og jeg kan i den forbindelse bede ministeren gå direkte til energiministeren i USA og høre, hvorledes det går med frivillige aftaler om reduktion af forskellige emissioner.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Håret strittede da også lidt på mig, da jeg hørte skatteministeren. Forstod jeg det rigtigt, at enhver snak om frivillige aftaler fremover er ude af vores drøftelser? Er det ikke muligt at forestille sig, at man laver nogle frivillige aftaler om, at vi fastsætter de normer for det år, de normer for det år og de normer for det år?

Hvis det forholder sig sådan, er det unægtelig en nyhed, der her bliver præsenteret ud på de små timer.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det, jeg sagde ved den pågældende lejlighed, var, at hvis man skal ind på aftaler som et instrument til opnåelse af de miljøpolitiske målsætninger, skal det være aftaler, der har nogle sanktioner i sig, så det får konsekvenser, hvis de ikke bliver overholdt. Det var mit budskab.

Man kan som bekendt kun indgå frivillige aftaler med sådan et indhold med enkelte virksomheder. Det er ikke noget, man kan lave med alle de mange tusinder og atter tusinder af virksomheder, der findes i Danmark. Hvordan har tilhængerne af sådanne aftaler tænkt sig, at de skulle laves? Er det ikke bare mundsvejr? Er det ikke bare forestillingen om, at de enkelte virksomheder, deres brancheorganisationer, interesseorganisationer og andre kan give nogle ganske uforpligtende tilsagn om, at de lover højt og helligt, at vi opnår den miljøpolitiske målsætning inden det og det år, og så håber de, at det hele er glemt, når vi skal til at vurdere det? Det skal have sanktionskarakter, og når det skal have sanktionskarakter, kan man ikke indgå sådan nogle aftaler ud i den blå luft med en række tilfældige virksomheder; det er meningsløst, og det er lige præcis derfor, man skal bruge afgifter.

Jeg er interesseret i én ting, og det er, at de miljøpolitiske målsætninger bliver opfyldt. Det er det helt centrale for mig, og jeg er blevet overbevist om, at afgifter er et utroligt vigtigt instrument. Det er et ubureaukratisk instru-